



Alice Turner

Naamloos

Een angstaanjagende moordzaak. Een eigenzinnig researchteam.

MOTIEF 1



THRILLER

Alice Turner
Naamloos

Thriller

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht

ISBN 9789032520007
© 2021 Alice Turner
Omslagontwerp Margo Togni
eBook Mat-Zet bv, Huizen

NAAMLOOS

PROLOOG

Dit is mijn testament. Het is mijn wens dat alles zo wordt uitgevoerd als ik hier opschrijf. Ben een beetje aangeslagen dat mijn tijd al zo snel is gekomen, dus vergeef me als ik wat warrig overkom. Het aanbod van de dominee om een praatje te houden, hoeven jullie niet aan te nemen, ik heb die man nog nooit ontmoet en hij weet niks van mij. Laat Anne alsjeblieft iets over me vertellen, dat kan ze prima. Draai Metallica tijdens de dienst, het maakt mij niet uit welk nummer. Ik houd van jullie allemaal, het is belangrijk dat jullie dat weten. Ik wil graag begraven worden in mijn nieuwe rode jurk, die jurk die ik nog nooit aan heb gehad en die in mijn kledingkast hangt. Ook zouden rozen op mijn kist fijn zijn, ik houd van rozen, vooral rode. En vergeet mijn nieuwe armband niet, die wil ik ook om (sorry lieve Anne, ik weet hoe mooi je hem vindt). En vergeet m'n schoenen niet, die nieuwe zwarte. Die liggen ook in mijn kast, nog in de doos. Mocht ik niet zo mooi meer zijn, zet dan een foto op de kist. Het liefst die foto die genomen is op vakantie in Spanje, afgelopen zomer, die ene bij de zee. En de kist versieren is misschien ook wel een leuk idee. Ik wil trouwens op dat ene plekje begraven worden naast die grote boom op het kerkhof. Mama weet vast wel welk plekje ik bedoel. Ik wil niet dat er mensen komen die ik helemaal niet ken, zoals sensatiezoekers. Heb hier veel tijd gehad om na te denken en ik heb een mooi leven gehad. Het was wel een beetje aan de korte kant, maar ja, het zij zo. Ga niet om mij lopen treuren, dat zou echt zo zonde van jullie tijd zijn. Het betekent zo onnoemelijk veel voor me dat ik deel heb mogen uitmaken van jullie leven. Zou ook graag zien dat mijn spulletjes verdeeld worden onder de mensen die ik liefheb. Kies alsjeblieft wat je wilt, maak er geen ruzie over. Als enige uitzondering noem ik de ring die ik van oma heb gekregen, die is voor Anne. Houd heel veel van jullie allemaal.

Jullie Maggie

Maggie bewoog haar schouders om haar stijve spieren los te maken. Bij het geluid dat de ketting maakte waarmee ze aan de vloer geketend zat, hief de hond zijn kop. Het beest gromde even.

‘Wat zit je me nou aan te kijken met je lelijke rotkop. Kutbeest,’ zei ze uit de grond van haar hart.

Net als zij zat de hond vast. Alleen had hij een ketting om zijn hals, zij om haar enkels en polsen.

De hond kwam overeind. Het maakte haar kwaad. Hij kon niet bij haar komen, net niet, maar de ketting was wel zo lang dat hij heen en weer kon lopen. Dat had hij in het begin ook gedaan, toen ze hier net zat. Hij had aan de ketting gerukt. Af en toe waagde hij een sprong, om door de ketting tegengehouden te worden.

Stom beest. Stommer dan een ezel. Maar minder stom dan zij, want zij zou sterven, hij niet. Zij was zo stom geweest om zich te laten vangen.

Ze besepte dat ze jaloers was op de hond. Hij werd goed verzorgd. Zijn vacht glansde, zijn tanden zagen er goed uit. De hond geeuwde, alsof ze hem verveelde, rekte zich uit en liep naar zijn etensbak. Hij kreeg eten, zij niet. Van deze afstand kon ze het ruiken en het maakte dat ze begon te watertanden. Er werd van de hond gehouden, besepte ze.

Hij hield van zijn hond. Hij was in staat lief te hebben.

Ze spuugde naar het beest, dat direct reageerde en één keer blafte, als een waarschuwing. Ze spuugde nog eens, de klodder raakte hem op zijn neus, en verbaasd deed hij een stapje terug om vervolgens een laag gegrom te laten horen.

‘Toe dan,’ riep ze en ze begon te schreeuwen. De hond blafte, harder dit keer, en probeerde weer bij haar te komen. De ketting belette hem dat, maar hij gaf niet op. Grote, sterke kaken. Scherpe tanden. Kwijl dat door de lucht vloog. Maggie bleef schreeuwen, tot haar keel pijn deed en haar stem schor werd. Ze huilde en snot liep uit haar neus. Ze wilde dat de ketting zou breken en dat hij haar dood zou bijten.

Want sterven ging ze. En dat wilde ze op haar eigen manier doen. Het afwachten was het ergste. Wanneer zou de deur opengaan? Ieder geluidje deed haar schrikken. Was het einde nu daar? Hoe ging hij haar vermoorden? Zou het pijn doen? Bij het idee dat ze dood zou zijn als hij hier kwam, voelde ze enige genoegdoening.

‘Waardeloos, lelijk mormel,’ fluisterde ze de hond met hese stem toe. Ze was uitgeput. Haar hele gezicht plakte en kriebelde. Automatisch bracht ze haar hand naar haar gezicht, maar de ketting stopte haar halverwege in de beweging. Vloekend schudde ze haar hoofd heen en weer, maar het hielp niet. Ze verschoof wat en drukte de ene helft van haar gezicht tegen de vloer aan en schuurde heen en weer. Meteen had ze spijt. De jeuk was nu

weliswaar weg, maar stof en andere viezigheid plakte nu aan haar wangen en in haar haren. Ze proestte.

Zachtjes piepend ging de hond weer liggen. Er was nog geen korreltje cement uit de muur getrokken, concludeerde Maggie verslagen. Met een beverige zucht haalde ze adem.

Dit overkwam vrouwen zoals haar niet. Ze had nota bene gestudeerd. Het was niet gemakkelijk geweest om én te studeren én te moeten werken om in haar levensonderhoud te voorzien, maar ze hoefde alleen maar naar haar moeder te kijken om zichzelf eraan te herinneren hoe ze beslist niet wilde eindigen.

Haar moeder, die de familietraditie had voortgezet door op vijftienjarige leeftijd zwanger te raken. Ze had haar school niet af kunnen maken en had uiteindelijk een baantje gevonden in de supermarkt, waar ze nog steeds werkte. Het was haar gelukt om de eindjes aan elkaar te knopen, maar ook niet meer dan dat.

Terwijl andere kinderen in de duurste kleding rondliepen, feestjes konden geven en de nieuwste gadgets hadden, moest Maggie zich behelpen met kleding uit de kringloopwinkel. Feestjes waren voor haar niet weggelegd. Sporten idem. Schoolreisjes. Kamp. De keren dat ze te horen had gekregen dat ze een pauper was, waren niet te tellen.

Die wereld was ze ontgroeid. Nee, aan die wereld had ze zich ontworsteld. Geen van haar medestudenten, collega's bij de bank, zelfs Julian niet, kenden dat deel van haar verleden. Hoefden ze ook niet te weten. Zij konden zich niet voorstellen hoe het was om door je klasgenootjes uitgelachen te worden omdat je geen geld had voor de lunch.

Maggie rilde. Hij had haar kleren meegenomen, zelfs haar bh en slip. Het smerige, stinkende kleed onder haar hielp nauwelijks om de kou die vanuit de grond optrok tegen te gaan. Haar polsen en enkels klopten pijnlijk en ze hoefde ze maar even te bewegen of ze voelde het koude metaal tegen de wonden schuren.

Ze keek omhoog, waar zo'n drie meter boven haar hoofd licht via twee rechthoekige ramen naar binnen viel. De ramen zaten te hoog voor een voorbijganger om naar binnen te kunnen kijken. Als ze zich al ergens in de bewoonde wereld bevond, waar ze ernstig aan twijfelde.

De afgelopen nacht had ze geprobeerd geluiden van buiten op te vangen om te kunnen achterhalen waar ze was, maar het enige wat ze hoorde was het gesnurk van de hond en haar eigen gejammer.

Haar talloze pogingen om zich te bevrijden van de zware, dikke kettingen om haar polsen en enkels hadden haar niets opgeleverd, behalve een zwaar gekneusde en bloedende huid. En het had haar uitgeput. Niet dat ze kon slapen. Af en toe was ze weggedoezeld, om daarna misselijk van angst weer overeind te schieten.

Zelfs als ze zich door een bovenmenselijk wonder wist te bevrijden, dan nog moest ze uit dit ellendige hok zien te komen. Al was hok niet het goede woord. Het was een hoge, smalle gevangenis. Een grote doodskist. Overal om haar heen was beton, behalve dan bij de ramen. En de ijzeren deur tegenover haar. Er zat nog een ruimte voor, dat wist ze omdat ze daar uit het busje was gehaald en hierheen was gebracht. De ruimte deed haar nog het meest denken aan een garage.

Wat waren zijn plannen met haar? Een deel ervan had ze meegemaakt, nadat hij haar van haar kleren had ontdaan en haar had vastgebonden. De kettingen waren vastgemaakt aan ijzeren ringen die in de grond verzonken waren, zodat ze alleen kon zitten, en haar handen en voeten niet helemaal kon strekken. Pas toen hij haar op de grond dwong, begreep ze de constructie. Nu hoefde hij haar niet in bedwang te houden, terwijl hij haar verkrachtte. Ze kon niks uitrichten, alleen hulpeloos haar handen en voeten bewegen, zonder hem te raken. Te verwonden.

Toen hij hijgend en in haar oor fluisterend zijn gang ging, kon ze alleen maar denken aan de beelden van leeuwen op de Afrikaanse savanne waarbij de mannetjesleeuw boven op de vrouwtjesleeuw klom en zijn ding deed. Zo was de natuur nu eenmaal, dat wist zij ook wel, maar toch, ze werd altijd pissig als ze ernaar keek.

Ze had het een keer aan Julian verteld, die haar had uitgelachen. Daarna had ze een week geen seks met hem willen hebben. Dat was zijn straf. Toen piepte hij wel anders.

Maggie moest heel nodig plassen en keek naar de emmer naast zich. Het

was beschamend om haar behoefte te moeten doen op een emmer. Al was het minder erg dan de dag toen ze werd meegenomen en achter in het busje van angst in haar broek had gepoept. Hij had haar opdracht gegeven om haar kleding uit te trekken en haar daarna met een tuinslang onder handen genomen. Toen had ze het uitgedild van protest, maar nu zou ze maar wat graag die straal op haar huid voelen. Alles om zich weer een beetje schoon te voelen. Ze betwijfelde of ze zich ooit weer schoon zou voelen.

Haar armen begonnen pijn te doen van het leunen en ze ging weer achterover liggen. Ze zat liever rechtop, omdat ze zich liggend zo kwetsbaar voelde. Het deed haar te veel denken aan wat hij met haar kon doen. Wat hij al met haar had gedaan. Het schrijnde tussen haar benen en van achteren. Ze durfde er niet naar te kijken.

Door het raam zag ze een paar wolken voorbijdrijven en ze wenste dat ze haar zouden meevoeren, ver weg van deze plek. Als kind had ze gedroomd dat ze een vader had die haar 's avonds instopte en een verhaaltje voorlas. Ze verzon complete verhalen. Ze vormden een ontsnapping naar een betere wereld. En naarmate ze ouder werd, had ze beseft dat die betere wereld binnen handbereik lag. Het hoefde niet bij fantasieverhalen te blijven.

Ze moest hieruit zien te komen. Hoe dan ook. Ze moest hem zien te overtuigen haar te laten gaan. Mensen laten doen wat zij wilde, kon ze als de beste. Het feit dat niemand haar meer uitlachte na een week op school en ze geen dag meer zonder lunch had gezeten, bewees dat.

De hond hoorde hem als eerste. Het beest kwam overeind en begon zachtjes te piepen en met zijn staart te kwispelen. De deur ging open en toen Maggie zag wat hij in zijn hand had, liet ze haar ontlasting voor de tweede keer lopen.

'Mama, help me,' smeekte ze.